

Arrest

nr. 202 677 van 19 april 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 27 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 oktober 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 februari 2017 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van partner, in een wettelijke samenwoning, met een Belgische vrouw.

1.2. Op 21 augustus 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 6 oktober 2017 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.02.2017 werd ingediend door:

Naam: F.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: 02.03.1989

Geboorteplaats: G.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische partner, de genaamde B. M. Z. F. (RN: ...) in toepassing van artikel 40 ter §2, 1° van de wet van 15/12/80.

De familieleden bedoelt in het eerste lid 1° moeten bewijzen dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstenverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkeringen. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van de bestaansmiddelen worden de volgende documenten voorgelegd:

- een aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen (inkomstenjaar 2015 – aanslagjaar 2016) op naam van B. P. (de vader van de referentiepersoon)*
- een verklaring dd. 27/04/2017 van de ouders van de referentiepersoon waarin staat dat zij instaan voor het levensonderhoud van hun dochter en haar partner.*

Echter deze bewijzen kunnen niet worden aanvaard. Er worden immers geen bewijzen aangebracht dat betrokkenen effectief in hun levensonderhoud worden voorzien door de ouders van de referentiepersoon, meer bepaald er zijn geen bewijzen van maandelijkse geldstortingen of overschrijvingen waaruit zou moeten blijken dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon gelijk zijn aan 120% van het leefloon.

Anderzijds werden er geen bijkomende documenten voorgelegd omtrent de eventuele huidige bestaansmiddelen van de vader van de referentiepersoon (arbeidsovereenkomst, loonfiches, werkloosheidsuitkering, ...). Zodoende heeft onze dienst geen zicht op de exacte aard en op het netto bedrag van de huidige bestaansmiddelen, en kan niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr 222.809 dd.12.03.2013).

Bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon kan de toetsing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet gebeuren.

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in deze overbodig.

Gezien we geen zicht hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belg is niet vastgesteld dat ze ontoereikend zijn en hoeft dus ook niet te worden bepaald welk bedrag ter beschikking hoort te zijn, in afwijking op de norm zoals verwoord in art. 40ter.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 40ter §2, tweede lid, 1°, en artikel 42 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van *"het beginsel van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel"* en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Schending artikel 40 ter par. 2 lid 2 1° en artikel 42 Vw in samenhang met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen en het beginsel van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing is gemotiveert (sic) op basis van artikel 40 ter par. 2 1° dat stelt: De familieleden bedoeld in het eerste lid 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde is voldaan indien de bestaansmiddelen ten minsten gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14 par. 13° van de wet van 26 mei 2002. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering.

Verzoeker heeft, om aan te tonen dat zijn Belgische partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, stukken voorgelegd van de vader van zijn Belgische partner en tevens de eigendomsakte van de woning van de ouders van zijn Belgische partner. Verzoeker stelt vast dat met het getuigenschrift van het kadaster van de heer P. B., vader van de Belgische referentie persoon en waar verzoeker en de partner inwonen geen rekening werd gehouden (stuk 2).

Verzoeker stelt vast dat de inkomsten van de vader van zijn partner ruim meer zijn dan 120 % van het leefloon zoals artikel 40 ter 1° stelt.

Verwerende partij stelt nu dat er met deze documenten van de ouders van zijn Belgische partner geen rekening gehouden kan worden.

Verwerende partij stelt: Er worden immers geen bewijzen aangebracht dat betrokkenen effectief in hun levensonderhoud worden voorzien door de ouders van de referentiepersoon, maar bepaald er zijn geen bewijzen van maandelijkse geldstortingen of overschrijvingen waaruit zou moeten blijken dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon gelijk zijn aan 120% van het leefloon. Anderzijds werden er geen bijkomende documenten voorgelegd omtrent de eventuele huidige bestaansmiddelen van de vader van de referentie persoon.

Het is terecht dat de Belgische partner inderdaad geen enkel document heeft voorgelegd met betrekking tot de bestaansmiddelen. Echter de Belgische partner is nog aan het studeren in haar laatste jaar. De Belgische referentiepersoon wenst, volledig terecht, haar studies af te werken zodat zij volgende jaar in staat zal zijn om in het levensonderhoud van haar partners te zorgen.

Verwerende partij gaat echter voorbij dat zowel de Belgische partner als verzoeker in het zelfde huis wonen als de ouders van de Belgische partners. Derhalve worden de inkomsten van de ouders van de Belgische partner ter beschikking gesteld van verzoeker en zijn Belgische partner (de referentiepersoon).

De Belgische partner en verzoeker beschikken derhalve wel degelijk over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Nergens in de wet staat dat deze bestaansmiddelen gegenereerd dienen te worden door bijvoorbeeld arbeid, rentes, ... De referentiepersoon kan immers putten uit inkomsten die gegenereerd worden door de heer P. B., vader van de referentiepersoon en mevrouw G. C., moeder van de Belgische referentiepersoon. Het zijn de ouders van de Belgische referentiepersoon die hun inkomsten ter beschikking stellen van hun dochter, zijnde de referentiepersoon en de partner van hun dochter, zijnde verzoeker. Bovendien blijkt duidelijk uit het administratief dossier dat de ouders van de Belgische referentiepersoon en aldus de schoonouders van verzoeker hun huis in volle eigendom te ANZEGEM ter beschikking stellen voor de Belgische referentiepersoon en verzoeker (stuk 2). Vergelijk stuk 2 met het inschrijvingsadres van verzoeker en de referentiepersoon. In de bestreden beslissing wordt daar met geen woord over gerept.

Derhalve heeft verzoeker bij zijn aanvraag, om aan te tonen dat er wel degelijk stabiele en regelmatige inkomsten zijn, de volgende documenten voorgelegd:

- Het getuigschrift van het kadaster waaruit blijkt dat de ouders van de referentiepersoon een zakelijk recht beschikken over de gezinswoning (sic).*
- De ouders en schoonouders van respectievelijk de referentiepersoon en hun schoonzoon, verzoeker, hebben tevens nog een verklaring voorgelegd met de volgende inhoud: Bij deze verklaring wij, G. C. en P. B., ouders van M. B., dat wij bereid zijn om in te staan voor het levensonderhoud van zowel M. B. en A. F. En dit zolang dat nodig is, dit is tot ze zelf kunnen instaan voor hun levensonderhoud.*
- Het aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen (ink 2015 - aanslagjaar 16) op naam van B. P. (vader van de referentiepersoon).*

Verzoeker wenst het volgende op te merken. Dat:

- Uit het aanslagbiljet blijkt duidelijk dat de inkomsten die de ouders genereren meer zijn dan 120% van het leefloon.*
- Het aanslagbiljet personen belasting is het enige document dat op een correcte wijze alle inkomsten van de ouders weergeven.*
- De ouders van de referentiepersoon over een eigen woning beschikken zodat verzoeker en de Belgische partner geen huurgelden moeten betalen.*
- Huurgelden nemen steeds het grootste deel van het budget in. Dat is alhier dus niet het geval wegens in wonen in de woning van de ouders van de Belgische referentiepersoon.*
- Bovendien hebben de ouders een natuurlijke verbintenis ten opzichte van hun dochter (en dus ook van hun schoonzoon, verzoeker, om in hun levensonderhoud te voorzien. Vooral omdat de Belgische referentiepersoon volledig terecht haar studie wenst af te werken in plaats van haar studies te stoppen en 'low paid' jobs zou aannemen waardoor ze later nooit over een comfortabel inkomen zal beschikken. De ouders hebben effectief deze natuurlijke verbintenis op papier gezet en overgemaakt aan de verwerende partij (stuk 2).*

Het motief dat zodoende heeft onze dienst geen zicht op de exacte aard en op het netto bedrag van de huidige bestaansmiddelen en kan niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt is in deze geen deugdelijk motief. Het aanslagbiljet, het bewijs van zakelijk recht op de woning duidt er expliciet op dat de inkomens van de

ouders meer zijn dan 120% van het leefloon. Verzoeker herhaalt dat het aanslagbiljet de correcte weergave is van de inkomsten die werden gegenereerd.

Verzoeker herhaalt en stelt vast dat dit artikel art 40 ter nergens voorziet waaruit deze bestaansmiddelen moeten bestaan. De wetgever heeft het woord 'bestaansmiddelen' neergeschreven en niet het woord 'inkomsten'.

Het is correct dat de Belgische referentiepersoon geen inkomsten genereert omdat zij nog bezig is met haar studies. Doch dit impliceert helemaal niet dat zij over geen 'bestaansmiddelen' zou beschikken. Mocht zij over geen 'bestaansmiddelen' beschikken zou de Belgische referentiepersoon noch kunnen studeren noch in leven kunnen blijven.

Het weze aldus duidelijk dat de 'bestaansmiddelen' ter beschikking worden gesteld door een Belgisch familielid van verzoeker.

De redenering van verwerende partij kan perverse gevolgen hebben. Dient de Belgische referentiepersoon een constructie op te zetten waarbij de heer P. B., vader van de Belgische referentiepersoon, iedere maand een bedrag overschrijft van +/- 1.300 Euro op de rekening van zijn dochter, de referentiepersoon??? De referentiepersoon, verzoeker en de ouders van de referentiepersoon leven onder een dak, zij vormen een gezin waar de bestaansmiddelen van het gezin verdeeld worden onder de behoeften van het gezin. En bovendien hebben de ouders een natuurlijke verbintenis ten opzichte van hun dochter en schoonzoon (verzoeker).

De wetgever heeft zeker niet de bedoeling gehad dat de Belgische referentiepersoon een dergelijke constructie zoals hierboven neergeschreven zou op poten zetten teneinde aan de voorwaarde van artikel 41 ter par. 2 1° te voldoen.

De bedoeling van de Belgische wetgever is om er voor te zorgen dat verzoeker niet in de armoede verzeild (sic) na het verkrijgen van zijn verblijfskaart. Enkel en alleen daarom werd bovenvermelde bepaling in 2011 en gewijzigd in mei 2016 in de wet ingeschreven. Dus helemaal niet met de bedoeling om constructie op te zetten. Zeker niet in gezinsverband waarin gezinsleden elkaar beginnen te betalen om toch maar aan de voorwaarde van de wet te voldoen.

Verzoeker besluit aldus dat het motief onze dienst geen zicht heeft op de exacte aard van de bestaansmiddelen geen deugdelijk motief is. Ten eerste omdat dit inhoudt dat er constructie worden opgezet waar niemand mee gediend is en anderzijds het niet bewezen is dat de Belgische referentiepersoon niet over 'bestaansmiddelen' beschikt. Zij kan studeren, zij is in leven, zij heeft onderdak, heeft beschikking over centen, ...

Het feitelijk bestaan van het motief is niet naar behoren bewezen zodat het dan ook niet in rechte kan worden gebruikt ter verantwoording van de bestreden beslissing. De beslissing is aldus onvoldoende gemotiveerd.

Het middel is gegrond.

Verzoeker verwijst tevens nog naar artikel 42 en stelt vast dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met par. 1 lid 2. Dit artikel stelt: Indien aan de voorwaarde van toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen ... 40 ter par. 2 tweede lid 1° niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie de vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Verzoeker stelt vast dat dit artikel van toepassing is. Het verwijst integraal naar artikel 40 ter par. 2 tweede lid 1°.

Bovendien is de referentiepersoon, als Belgische onderdaan, eveneens een burger van de Unie. Verzoeker stelt vast dat de vreemdelingenwet geen bepaling bevat waaruit zou moeten blijken dat met de bepaling 'burger van de unie' de Belgen die geen gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer zoals bepaald in het Europees Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie, zouden worden uitgesloten.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij in gebreke blijft om deze bepaling toe te passen. Verwerende partij heeft helemaal niet voorzien in de bestreden beslissing in de behoeftenanalyse. Integendeel, verwerende partij stelt: De behoeftenanalyse overeenkomstig art 42 par. 2 lid 2 Vw in deze overbodig.

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag duidelijk aangetoond dat hij niet ten laste valt van de openbare overheden. Verzoeker heeft hiervoor het aanslagbiljet, bewijs eigendom huis en verklaring van zijn schoonouders overlegd alwaar hij inwoont tezamen met de dochter van zijn schoonouders, zijnde de referentiepersoon.

Het louter stellen dat hiermee geen rekening kan mee worden gehouden is een brug te ver. De verwerende partij dient alle relevante informatie op onderzoeken, deze te beoordelen en hieruit een redelijke beslissing te nemen. Tevens dient verwerende partij conform artikel 42 zelf op zoek te gaan welke de behoeften die verzoeker heeft, minstens kan zij dit doen en zal zij bij raadpleging van het bevolkingsregister of zelf in het administratief dossier komt tot uiting dat verzoeker om het zelfde adres woont als zijn partner en schoonouders.

Dus louter uit het administratief dossier blijkt dat de schoonouders hun natuurlijke verbintenis ten opzichte van hun schoonzoon ter harte nemen.

Uit de motivatie blijkt dat verwerende partij klakkeloos art 40 ter heeft toegepast, Zij heeft enkel en alleen geoordeeld dat de partner van verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen zonder in feit deze inkomsten te bekijken en te bestuderen. Verwerende partij heeft niet nagegaan welke de bestaansmiddelen zijn waarover verzoeker beschikt om in zijn behoeften te voorzien. Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met het feit dat de partner van verzoeker en verzoeker nog inwonen bij de ouders waardoor er geen huishuur hoeft te worden betaald. Verwerende partij kan overeenkomstig art 42 laatste zin nochtans alle bescheiden zelf op zoeken of aan verzoeker verzoeken stukken voor te leggen. Verwerende partij heeft aan verzoeker niks verzocht. Verzoeker heeft zelf heel diligent gewerkt door de inkomsten (het aanslagbiljet) en de eigendomsakte van de woning van zijn schoonouders voor te leggen.

Verzoeker stelt aldus vast dat verwerende partij op een onzorgvuldige wijze te werk is gegaan. Verwerende partij is niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegeven (door geen rekening te houden dat verzoeker inwoont bij zijn schoonouders) en heeft deze niet correct beoordeeld en op grond daarvan is zij tot huidige onredelijke beslissing gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is aldus geschonden en samenhang met artikel 40 ter en artikel 42 Vw."

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat de verzoeker op geen enkele wijze toelicht hoe de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden.

Waar de verzoeker in de aanhef van zijn enig middel voorts verwijst naar een schending van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"*, dient er op te worden gewezen dat het bestuursrecht geen uniek en enig *"beginsel van behoorlijk bestuur"* kent, maar dat er diverse en onderscheiden beginselen van behoorlijk bestuur bestaan. De verzoeker kan zich dan ook niet op ontvankelijke wijze beroepen op een schending van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"*.

Deze middelenonderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de onbetwiste gegevens van de zaak blijkt dat de verzoeker een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische partner, waarmee hij wettelijk samenwonend is en dat hij zich hierbij beroept op de in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet bedoelde hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie c.q. Belg. Met de thans bestreden beslissing wordt hem deze verblijfskaart geweigerd.

De verzoeker stelt in zijn enig middel dat hij bij zijn aanvraag stukken heeft voorgelegd van de vader van zijn Belgische partner en tevens de eigendomsakte van de woning van de ouders van zijn Belgische partner. Hij geeft toe dat de Belgische partner inderdaad geen enkel document heeft voorgelegd met betrekking tot de eigen bestaansmiddelen. Dit is volgens de verzoeker ook logisch aangezien zijn partner nog studeert en bij haar ouders inwoont. De verzoeker voert vervolgens een uitgebreid betoog, waarbij hij in wezen aangeeft dat zijn partner, via haar ouders, wel over de nodige bestaansmiddelen beschikt, dat de verweerder met een aantal elementen geen rekening heeft gehouden en dat ook ten onrechte geen behoefteanalyse werd doorgevoerd in de zin van artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt vooreerst op dat de thans bestreden beslissing werd getroffen in toepassing van artikel 40ter, §2, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel

VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.”

De gemachtigde heeft verzoekers aanvraag geweigerd om de volgende redenen:

“Als bewijs van de bestaansmiddelen worden de volgende documenten voorgelegd:

- een aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen (inkomstenjaar 2015 – aanslagjaar 2016) op naam van B. P. (de vader van de referentiepersoon)
- een verklaring dd. 27/04/2017 van de ouders van de referentiepersoon waarin staat dat zij instaan voor het levensonderhoud van hun dochter en haar partner.

Echter deze bewijzen kunnen niet worden aanvaard. Er worden immers geen bewijzen aangebracht dat betrokkenen effectief in hun levensonderhoud worden voorzien door de ouders van de referentiepersoon, meer bepaald er zijn geen bewijzen van maandelijkse geldstortingen of overschrijvingen waaruit zou moeten blijken dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon gelijk zijn aan 120% van het leefloon.

Anderzijds werden er geen bijkomende documenten voorgelegd omtrent de eventuele huidige bestaansmiddelen van de vader van de referentiepersoon (arbeidsovereenkomst, loonfiches, werkloosheidsuitkering, ...). Zodoende heeft onze dienst geen zicht op de exacte aard en op het netto bedrag van de huidige bestaansmiddelen, en kan niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr 222.809 dd.12.03.2013).

Bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon kan de toetsing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet gebeuren.

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in deze overbodig.

Gezien we geen zicht hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belg is niet vastgesteld dat ze ontoereikend zijn en hoeft dus ook niet te worden bepaald welk bedrag ter beschikking hoort te zijn, in afwijking op de norm zoals verwoord in art. 40ter.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

Uit de samenlezing van de in de bestreden akte opgenomen motieven, blijkt zodoende dat de gemachtigde de stukken, die de verzoeker heeft voorgelegd en die de bestaansmiddelen van zijn Belgische partner betreft, wel degelijk in rekening heeft genomen. De gemachtigde heeft vastgesteld dat deze stukken niet toelaten een zicht te krijgen op de actuele bestaansmiddelen van de verzoeker. Gelet op de duidelijke motivering: “Bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon kan de toetsing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet gebeuren” en: “Gezien we geen zicht hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belg is niet vastgesteld dat ze ontoereikend zijn” staat het vast dat de vaststelling dat “er geen bijkomende documenten (worden) voorgelegd omtrent de eventuele huidige bestaansmiddelen van de vader van de referentiepersoon (arbeidsovereenkomst, loonfiches, werkloosheidsuitkering, ...). Zodoende heeft onze dienst geen zicht op de exacte aard en op het netto bedrag van de huidige bestaansmiddelen, en kan niet afdoende

beoordeeld worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt “ het determinerende weigeringsmotief vormt.

De aanvraag werd derhalve uiteindelijk niet geweigerd omdat er geen inkomsten van verzoekers Belgische partner zelve werden voorgelegd, maar omdat de voorgelegde inkomstenbewijzen van de vader van deze partner op zich niet volstaan om een zicht te geven op de exacte aard en op het nettobedrag van de huidige bestaansmiddelen. Uit niets blijkt dat de gemachtigde de aanvraag heeft geweigerd om de loutere reden dat de Belgische partner van de verzoeker geen inkomsten heeft voorgelegd die zijzelf heeft gegenereerd. Het hele betoog dat de verzoeker hieromtrent voert, en zijn bedenkingen dat het niet de bedoeling kan zijn dat hij een constructie op poten moet zetten waarbij de ouders van zijn partner maandelijks gelden storten aan hun dochter, is dan ook niet dienstig. Deze kritiek kan het determinerende weigeringsmotief immers op geen enkele wijze vitiëren.

De verzoeker betwist voorts niet dat hij met betrekking tot de inkomsten van de ouders van zijn partner enkel een aanslagbiljet van de personenbelasting en aanvullende belastingen (inkomstenjaar 2015) van de vader van zijn partner en een verklaring van de ouders van zijn partner heeft voorgelegd. Hij brengt voor het overige ook geen enkele concrete kritiek naar voor tegen de vaststelling dat er geen bijkomende documenten werden voorgelegd omtrent de eventuele huidige bestaansmiddelen van de vader van de referentiepersoon, documenten zoals een arbeidsovereenkomst, loonfiches, werkloosheidsuitkering, etc. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat het enige document dat concreet betrekking heeft op de inkomsten van verzoekers schoonouders, het voorgelegde aanslagbiljet van het inkomstenjaar 2015 betreft. Aangezien deze inkomsten dateren van 2015 terwijl de aanvraag werd ingediend op 23 februari 2017, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat dit bewijs op zich niet volstaat om de huidige bestaansmiddelen aan te tonen. Van de verzoeker, op wie als aanvrager onmiskenbaar de verplichting rust om zijn aanvraag op zorgvuldige wijze te stofferen met de nodige bewijsmiddelen die de diensten van de verweerder toelaten om na te gaan of hij aan de wettelijke verblijfsvoorwaarden voldoet, kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij via zijn aanvraag de verweerder in kennis stelde van de actuele inkomsten van de vader van zijn partner. Er valt niet in te zien en de verzoeker toont ook niet aan waarom het niet mogelijk was om de actuele inkomsten van zijn schoonvader te staven met bijvoorbeeld loonfiches of actuele bewijzen van een werkloosheidsuitkering. In elk geval is het, in het licht van de duidelijke verplichting die krachtens artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet op de verzoeker rust om aan te tonen dat hij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, niet aan de verweerder om zelf bijkomende documenten op te vragen teneinde een concreet zicht te krijgen van de actuele bestaansmiddelen waarover de verzoeker aangeeft te beschikken.

Gelet op het lacunair en niet voldoende actueel karakter van de door de verzoeker bij zijn aanvraag voorgelegde bestaansmiddelen, kan de Raad geen onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid ontwaren in het besluit van de gemachtigde dat hij geen zicht heeft op de exacte aard en op het nettobedrag van de huidige bestaansmiddelen zodat niet afdoende beoordeeld kan worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verzoekers kritiek doet hieraan geen afbreuk.

Waar de verzoeker argumenteert dat de gemachtigde geen rekening hield met het voorgelegde getuigschrift van eigendom van de woning, waaruit blijkt dat de ouders van zijn partner een zakelijk recht bezitten over de gezinswoning waar hij samen met zijn partner en haar ouders woont, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing voldoende naar recht is geschraagd door de vaststelling dat de verzoeker onvoldoende (actuele) bewijsmiddelen heeft voorgelegd met betrekking tot de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen (artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet). De bewijzen van de woning hebben logischerwijze betrekking op een andere voorwaarde, met name de voorwaarde van de voldoende huisvesting (artikel 40ter, §2, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet). Dit blijkt *in casu* ook uit de stukken van het administratief dossier en ook bij het verzoekschrift voegt de verzoeker het mailverkeer waaruit blijkt dat het betreffende document wordt voorgelegd teneinde aan te tonen dat de referentiepersoon beschikt over een behoorlijke huisvesting. Aangezien de gemachtigde in de bestreden beslissing zich uitdrukkelijk beperkt - en ook kan beperken - tot de vaststelling dat aan één van de voorwaarden van artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet niet is voldaan en hij bovendien ook uitdrukkelijk erkent dat de andere voorwaarden niet werden nagekeken, diende hij ook niet uitdrukkelijk te motiveren over het bewijs van woonst.

De verzoeker verliest met zijn betoog omtrent de behoefteanalyse tot slot uit het oog dat artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet slechts voorziet dat een dergelijke behoefteanalyse moet worden uitgevoerd *“indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan”*. De verzoeker gaat er tevens aan voorbij dat de gemachtigde in de bestreden akte ook uitdrukkelijk motiveert waarom hij geen behoefteanalyse moet (kan) voeren, met name stelt hij het volgende: *“Bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon kan de toetsing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet gebeuren. De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in deze overbodig. Gezien we geen zicht hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belg is niet vastgesteld dat ze ontoereikend zijn en hoeft dus ook niet te worden bepaald welk bedrag ter beschikking hoort te zijn, in afwijking op de norm zoals verwoord in art. 40ter.”*

Aangezien de aanvraag niet werd geweigerd omdat niet is voldaan aan het toereikend karakter van de bestaansmiddelen maar omdat de voorgelegde bewijsmiddelen dienaangaande niet afdoende de actuele bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon aantonen, dringt zich inderdaad geen behoefteanalyse op. Er is *in casu* immers geen sprake van bestaansmiddelen die lager zijn dan het in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet bedoelde bedrag, zodat de verweerder niet diende over te gaan tot de in artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse (RvS 25 november 2015, nr. 233.022).

De verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige of onwettige wijze tot stand is gekomen, of dat de gemachtigde niet of niet afdoende heeft gemotiveerd over de afwijzing van de aanvraag.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.4. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE